

Zomerserie: **Geloof jij in de zomer**
Geloof jij in jezelf?

Overweging 2 augustus 2015 – Bert van der Meer

Lector: Francine Plaisir

Met muzikale ondersteuning door Rachel Koomen (zang),
Hans van Schip (toetsen) en Maurice de Jong (gitaar)

*“...Geloven in jezelf is geloven dat het ertoe doet dat je er bent.
Dat het wat betekent dat ik hier nu sta en mijn inzichten vertel aan jou.
Dat het wat betekent dat jij daar nu zit (...)
Jezelf niet kleiner maken dan je bent.
Dat is wat Jezus bedoelde ...”*

Eerste lezing: De Kleine Johannes, Frederik van Eeden

Tweede lezing: Matteüs 6:22-34

Opening

Onnoembare,
Wij bidden om de kracht van uw Geest in ons hart.
Wij keren terug bij onszelf
en alles wat ons ter harte gaat in deze wereld.
Wij worden stil om ons hart te openen
voor schepping en creativiteit.
Voor de stralen van licht en de klank van liefde.
Schud ons los uit de verkramping van strijd
en onrust.
Maak onze adem weer tot levensadem
en tot bron van moed en zeker weten.
Geef ons de levende woorden van uw schrift.
Ter herkenning en om opnieuw ontmoeting
aan te gaan.
Amen.

Year of Summer

Niels Geuzebroek / Joram Metekohy

*The clouds have gone away
To start a brighter day
We have waited for too long
It's time to let it out
You know what it's about
I've waited all to feel the sun
The harder it gets, the faster we seem to fall in love
The deeper we fall, the more we lose control*

(Refrain)

*Set your mind free, it's the Year of Summer
Keep your heart strong cause the summer is here
Set your mind free, it's the Year of Summer
And yes the sun rise still*

Ooh, ooh (5x)

*The harder it gets, the faster we seem to fall in love
The deeper we fall, the more we lose control
Refr*

*The clouds have gone away
To start a brighter day
We have waited for too long*

Welkom en inleiding

Welkom op deze zondag 2 augustus in De Duif.

Welkom als je hier voor het eerst bent, als je hier vaker komt en als je vaste bezoeker bent.

Welkom aan Rachel Koomen, Hans van Schip en Maurice de Jong. Zij begeleiden ons muzikaal in deze viering want ons vaste Duifkoor geniet van haar vakantie.

Francine en ik willen het met jullie hebben over Geloof in jezelf, je had het al op de voorkant zien staan.

Het thema van onze zomerserie is Geloof jij in de Zomer? Afhankelijk van de klemtoon gaat dat over jouw verwachtingen, of geloof, in alles waarvan jij vindt dat het bij de zomer hoort: fijne temperaturen, veel zonuren, veel en rijpe vruchten, salades, zwemmen in open water, buitenland, anders eten, uitslapen en meer van die heerlijkheden. Dat heb ik in de eerste drie weken van juli uitbundig mogen doen, waarover later meer. En met de klemtoon op Geloof jij... in de zomer gaat het ineens over geloven in de periode die zomer heet. Dat is waar we het hier in De Duif over hebben. Wat betekent de Eeuwige voor je in deze periode, die voor veel mensen zo makkelijk gaat, want er hoeft weinig en er mag veel.

In de afgelopen weken hadden Frans Gerritsma, Jan Meijer, Jan Andreae en Diana Vernooij het over hetzelfde thema en ze behandelden eenvoud, geloven in alle seizoenen, geloven in deze tijd, geloven in de liefde. Volgende week heeft Hans Ernens het over Geloven in elkaar en de week erna vertelt Carolien Maris over geloven in een nieuw begin. Overvloedig veel thema's illustreren de rijkdom van de zomer.

Vandaag gaat het dus over geloven in jezelf. Tijdens mijn vakantie heb ik nagedacht over dat thema en daar wil ik u van alles over vertellen.

We verbleven in een tent bij een oud klooster. Opggericht in 707, dus écht heel oud. De vader van Karel de Grote, Pepijn, is er met Karel geweest. Later werd Jeanne d'Arc, die in die buurt opgroeide, bij de poort van het klooster geweigerd omdat ze een vrouw was. Het klooster lag bovenop een berg en was uitsluitend bereikbaar via een steenslag pad door het bos van ongeveer een kilometer vanaf de provinciale weg. Als je dan bovenkwam was er ineens die ruimte, een enorme ruimte, grasland, met Friese Paarden erin. En achter 2 velden paarden lag het klooster, een rechthoekig, met rode pannen bedekt bouwwerk, met kloostergangen, koele ruimtes, een kapel, oude balken en veel gastvrijheid. Wij waren te gast bij een Nederlands gezin dat een jaar of 10 geleden is geëmigreerd naar Frankrijk omdat ze verliefd waren geworden op dat klooster.

Het was warm en ik liep met mijn zonnehoed op en zonnebril over de met witte steenslag belegde weg van het klooster naar onze tent. Het was een loopje van een zeshonderd meter en steeds dacht ik “dit loopje is een uitnodiging om tot rust te komen”. En de tweede keer dat ik het loopje deed dacht ik “hier kan ik mijn overweging wel schrijven”. In die omgeving verbleven wij een week en dat was heerlijk.

Op een ochtend had ik hardgelopen door het bos, ongeveer een halfuur. Na het hardlopen ga ik altijd even rekken. Een aantal rekoefeningen doe ik staand, een aantal zittend. Ik wilde gaan zitten in een wei vol met dor geworden grasstengels; het was de afgelopen weken extreem droog geweest in het gebied en het zag helemaal geel. Allemaal dor, dacht ik. Ik bukte om te gaan zitten en toen zag ik het ineens: tussen de dorre stengels stonden allemaal bloemen. Rose, gele, witte, paarse, blauwe bloemen. En van bloem naar bloem bewogen bijen en wespen, op zoek naar nectar en tegelijk de bloemen bevruchtend. Ik voelde me bezwaard om daar te gaan zitten tussen al dat leven. Ik koos een plekje met uitgebloeide bloemen dat al wat was platgetrapt. Ik ging zitten en deed mijn rekoefeningen. En onderwijl zag ik steeds meer leven om me heen. Ik was me zo bewust van die bloemen, planten, beestjes. En van mijzelf als getuige.

Ik dacht aan De Kleine Johannes, een boek van Frederik van Eeden, een Romanticus eind 19e eeuw. De Kleine Johannes is een jongetje dat onbevangen en met grote interesse de natuur bestudeert. Hij krijgt een vriendje, Windekind, zo groot als een waterjuffer. Uit dat boek heb ik een scene gekozen waarin volwassen mensen van toen de natuur in gaan en hoe dat, gezien vanuit een kind en vanuit een waterjuffer, wordt beleefd. Dat is de eerste lezing.

Verder lezen we uit Matteüs, de lezing over de leliën op het veld. Ook dat is een oproep om ons bewust te zijn van onze plaats in de schepping. En van daaruit gaan we opbouwen naar het geloof in jezelf.

De muziek die Rachel heeft uitgekozen voor vandaag past daar heel goed bij. We zijn begonnen met een mooi nummer van Niels Geusebroek met een einde dat ook het begin was. Zoals een dag begint en eindigt. Straks Golden Days, een vrolijk nummer over zomerse, feestelijke dagen. Footsteps, vlak voor brood en wijn, is een eigen nummer van Rachel. Een uitnodiging om je open te stellen, vanuit vertrouwen. En we luisteren naar Summertime van Gershwin. “Summertime... and the living is easy”.

Ik wens ons een goede dienst.

1e lezing uit De Kleine Johannes

Frederik van Eeden

Daar kwamen zij aan, de mensen. - De vrouwen met manden en paraplu's in de hand, de mannen met hoge, rechte, zwarte hoeden op. Ze waren meest allen zwart, erg zwart. In het zonnige, groene bos zagen zij er uit als grote, lelijke inktvlekken op een prachtig schilderij. Er werden heesters uiteengedrongen, bloemen neergetrapt, nog vele witte zakdoeken uitgespreid en de lijdzame grassprietjes en de geduldige mosplantjes gaven zuchtend mee onder het gewicht dat ze te torsen kregen, en vreesden nimmer van de slag te herstellen. Sigarenrook krinkelde over de kamperfoelie-struiken en verdreef nijdig de tedere geur hunner bloemen. Harde stemmen verjaagden den vrolijke mezenzwerm, die onder verschrikt en verontwaardigd getjilp in de naaste boomen toevlucht zocht. Een man rees op uit de menigte en ging op een heuveltje staan. Hij had lang, blond haar en een bleek gezicht. Hij zei iets en toen deden alle mensen hunnen mond erg wijd open en begonnen te zingen, zo hard, dat de kraaien krassend opvloegen van hun hoge nesten en de

nieuwsgierige konijntjes, die van de duinrand gekomen waren om eens te kijken, verschrikt aan 't lopen gingen en een kwartier lang bleven doorlopen, toen zij reeds veilig weer in 't duin waren.

Windekind lachte en sloeg de sigarenrook voor zich weg met een varentak, Johannes kwamen de tranen in de oogen, echter niet van den rook.

'Windekind,' zei hij - 'ik wilde weg, het is zoo lelijk en zoo hard.'

'Nee, wij moeten nog blijven. Je zult lachen, - het wordt nog grappiger.'

Het zingen hield op en de bleke man begon te spreken. Hij schreeuwde hard, opdat allen hem zouden verstaan, maar wat hij zei klonk erg vriendelijk. Hij noemde de mensen broeders en zusters en sprak van de heerlijke natuur en de wonderen der schepping, van Gods zonneschijn en van de lieve vogels en bloemen....

'Wat is dat?' vroeg Johannes. 'Hoe spreekt hij daarover? - kent hij u? Is hij een vriend van u?'

Windekind schudde minachtend het omkranste hoofdje:

'Hij kent mij niet, - de zon, de vogels, de bloemen evenmin. Het is alles logen wat hij zegt.'

Golden days

Krystl Pullens (Krystl)

*I've got a pocket full of sunshine
No I ain't saving all my honey for a rainy day
Let's go to the frontline
Ready to dance, sing, rock and sway*

*Gonna buy myself some new time
A one way ticket to the nearest parade escape
from the daily routines and go crazy
It ain't so far away
I feel good, yeah
So good yeah...woooohhhh!!!*

*Refrain
I fell into the groove of a brand new day
Who doesn't wanna go to where the bubbles play
Oh oh these are the golden days
I fell into the groove of a brand new day
Follow me down and hear me say
Oh oh these are the golden days*

*When the light slowly turns out
We're still walking on nine clouds
Feet off the ground, heading for sky's
Ready to take me way up high*

*I feel good, yeah
So good yeah...woooohhhh!!!
Refrain*

*This yellow rain, it colours everything
It surely brings, out the best in me
It's all that I can see..cause
Refrain*

2e Lezing - Matteüs 6:22-34

Het oog is de lamp van het lichaam. Dus als je oog helder is, zal heel je lichaam verlicht zijn. Maar als je oog troebel is, zal er in heel je lichaam duisternis zijn. Als het licht in jezelf verduisterd is, hoe groot is dan die duisternis!

Niemand kan twee heren dienen: hij zal de eerste haten en de tweede liefhebben, of hij zal juist toegewijd zijn aan de ene en de andere verachten. Jullie kunnen niet God dienen én de mammon. Daarom zeg ik jullie: maak je geen zorgen over jezelf en over wat je zult eten of drinken, noch over je lichaam en over wat je zult aantrekken.

Is het leven niet meer dan voedsel en het lichaam niet meer dan kleding? Kijk naar de vogels in de lucht: ze zaaien niet en oogsten niet en vullen geen voorraadschuren, het is jullie hemelse Vader die ze voedt. Zijn jullie niet meer waard dan zij? Wie van jullie kan door zich zorgen te maken ook maar één el aan zijn levensduur toevoegen?

En wat maken jullie je zorgen over kleding? Kijk eens naar de lelies, kijk hoe ze groeien in het veld. Ze werken niet en weven niet. Ik zeg jullie: zelfs Salomo ging in al zijn luister niet gekleed als een van hen.

Als God het groen dat vandaag nog op het veld staat en morgen in de oven gegooid wordt al met zo veel zorg kleedt, met hoeveel meer zorg zal hij jullie dan niet kleden, kleingelovigen? Vraag je dus niet bezorgd af: “Wat zullen we eten?” of: “Wat zullen we drinken?” of: “Waarmee zullen we ons kleden?” – dat zijn allemaal dingen die de heidenen najagen. Jullie hemelse Vader weet wel dat jullie dat alles nodig hebben. Zoek liever eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden.

Maak je dus geen zorgen voor de dag van morgen, want de dag van morgen zorgt wel voor zichzelf. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen last.

Overweging

Bij dat prachtige klooster waar we verbleven was ook een wandelroute uitgezet. Ik was gewaarschuwd, er was eerder die maand iemand van 10 uur 's-ochtends tot 7 uur 's-avonds mee bezig geweest en had toen gebeld om opgehaald te worden. En twee Belgen waren de eerste avond dat ze er waren ook later aan het diner gekomen omdat ze verdwaald waren op de route. Nou ja, dacht ik, dat waren Belgen.

Ik vond het echter zo'n geweldig vakantieadres dat ik besloot de route succesvol te lopen en te onthouden waar er verbeteringen mogelijk waren. Om iets terug te geven van het warme welkom dat ik ervaren had. Gelukkig lukte het, na inderdaad wat omzwervingen, om de route goed te lopen. De mogelijke verbeteringen heb ik opgeschreven. 's-Middags, toen we bij het klooster waren om alle vijf even op een paard te zitten en rond te stappen en te draven in de bak, heb ik dat aan de eigenaren overgebracht. Die waren blij met de suggesties en ik nam op me om de vier bordjes die niet goed hingen te verhangen. Ik had echter al gezien dat ze vastgemaakt waren met een speciaal soort schroef, een sterretje. En die had ik niet bij me in mijn vakantie-gereedschapsbuideltje.

Schroevendraaier

Ik mocht grasduinen in de werkplaats en vond daar een aantal bitjes die heel goed zouden kunnen passen. Ik voelde me helemaal trots en had zin om het te gaan doen. Ik kon wat toevoegen aan de geweldige ontvangst die ik hier had gekregen! Gewapend met een schroevendraaier en 6 bitjes ging ik op pad. Immers, er mocht er eens eentje niet passen, dan had ik er in elk geval een passende bij me.

Het was warm, ongeveer dertig graden. Gelukkig had ik mijn zonnehoed op en mijn zonnebril. Vanaf de werkplaats naar het begin van de route was ongeveer zeshonderd meter. Ik liep erheen en probeerde bij het eerste bordje of het eerste bitje paste. Veel te klein. Toen het tweede. Te groot. Het derde: die paste bijna maar slipte toch door. Het vierde was veel te klein. De vijfde was vierkant en niet stervormig en de zesde was een kruiskop. Een tegenvaller. Ik liep zeshonderd meter terug naar de werkplaats, zocht nieuwe bitjes uit en liep weer zeshonderd meter terug naar het begin van de route. Geen van de zes paste. Ik besloot het anders aan te pakken. Ik ging op zoek naar de stervormige schroef van het bordje. Die moest toch ook in de werkplaats liggen.

Ik vond inderdaad een stervormige schroef die gelijkenis vertoonde en probeerde bitjes daarop uit. Ik had een perfect passende gevonden. Voor de zekerheid nam ik nog een paar bitjes mee en liep naar het begin van de route. Bij het eerste bordje van de route probeerde ik of het paste en dat was zo! Ik liep het bos in, op weg naar het eerste bordje dat ik moest verhangen. Onderweg probeerde ik bij nog twee bordjes om de schroef te draaien – het konden immers verschillende schroeven zijn. De schroeven waren hetzelfde en draaien lukte! Bij het eerste bordje dat ik moest verhangen begon ik te draaien. Na de eerste beweging slipte het bitje op de schroef. Meer kracht. Weer slippen. Nog eens proberen. Weer slippen. Hmmm. Eens goed kijken. Het was een vierkant bitje dat ik had uitgekozen. Hoe kon dat nou? Had ik dat dan niet goed gezien met m'n zonnebril op? Hmm, dit vierkante bitje paste kennelijk verrassend goed in de schroef, maar paste niet goed genoeg om te draaien. Nou ja, geen probleem, ik had nog vijf andere bitjes bij me. Maar u raad het al: geen van die vijf paste.

Verslagen

Ik was inmiddels een kilometer in het bos en besloot voor de derde keer terug te gaan. Ik liep teneergeslagen terug naar de werkplaats realiseerde ik me dat dit fantastisch materiaal was voor deze viering en ik ging verder met voelen wat het allemaal met me deed. Zo trots als ik 's-ochtends was geweest was ik nu verslagen en vol zelfverwijt. Waarom was ik niet in staat om het juiste bitje te vinden? Zo moeilijk kan dat toch niet zijn? Waarom was ik er ooit aan begonnen? Ik was toch met vakantie? Waarom moest ik dit zo nodig op me nemen? Waarom had ik niet een fiets gevraagd om heen en weer te fietsen?

Dit is een klein voorbeeld van hoe makkelijk ik mijn vertrouwen in mezelf verlies. Dit ging over geloven dat je iets kunt, een vaardigheid. In de voorbereiding hadden we het daar ook over en aan tafel kon iedereen wel iets noemen van waar hij of zij goed in is. Nederlandse taal, kleren vermaken, bridge leren spelen, vertrouwen dat de woorden komen als je intentie juist is.

Overigens heb ik niet de illusie dat u me snel in zult huren om bij u een schroefje in te draaien. Omgekeerd zal ik het niet erg vinden als u me dat niet zult vragen. Ik heb andere kwaliteiten.

Terug geven

Ik besloot mijn opdracht om de bordjes te verhangen terug te geven. Het juiste bitje uitzoeken was voor mij kennelijk te hoog gegrepen. En ik wilde mezelf even rust gunnen want het heen en weer lopen in de hitte had me wel een beetje moe gemaakt. Even later stond ik in de werkplaats om de schroevendraaier en de bitjes terug te leggen. Mijn oog viel op een doosje waar ik nog niet in had gekeken. Ik opende het doosje: 40 bitjes waarvan zeker de helft stervormig! Hiermee moest het zeker lukken. Ik nam het doosje mee en vond

ook een nog betere schroevendraaier voor de bitjes. Ik liep terug naar de tent en ging borrelen, de kachel aanmaken voor het eten; we kookten daar op een houtkachel.

Pannenkoeken

Marian kwam terug van een buitenrit op een paard en was behoorlijk moe. Ik had het eten voor die avond, pannenkoeken, al helemaal klaargezet en de kachel flink opgestookt zodat er gebakken kon worden. Ik vroeg haar of ze wel kon bakken, gezien haar vermoeidheid en dat, verzekerde ze me, ging lukken. Ik zei haar dat ik nog geen succes had gehad met het verhangen van de bordjes en graag nog één poging wilde doen, met nieuwe bitjes. Ik ging op pad. Met enig ongeduld; de pannenkoeken waren immers in aantocht, liep ik weer naar het begin van de route. Ik vond een perfect passend bitje; het draaide fantastisch! Zie je wel dat het kon! Ik draaide nog even en... het bitje viel uit de schroevendraaier in de bosgrond. Ik keek omlaag. Gras, bladeren, takjes, zeker 10 centimeter vol met donkere en bruine bosgrond. Daar zou ik het bitje nooit terugvinden. Maar het was wel het passende bitje! Ik zocht en zocht en vond niet.

Misschien was er nog wel een tweede bitje in het doosje, dat kon toch? Ik probeerde een tweede bitje te vinden en dat lukte! Deze paste nog beter! Ik wist nu dat ik heel goed moest zorgen voor het bitje, dus stak ik het bij me en was voorzichtig met draaien.

Bordje 25 losmaken lukte goed. Die hing ik twee bomen verder, dichterbij de kruising, zodat het duidelijk was waar de route heen ging. Toen naar bordje 18. Dat hing ik ook drie bomen verder, dichterbij de kruising. Daarna bordje 13 met pijl. Ik liep even verkeerd. Weer 200 meter terug en weer heen. Bordje met de pijl eraf gehaald. Die had geen pijl nodig, was mijn conclusie. Die kon ik mooi gebruiken voor bordje 23, waar een pijl onbegrijpelijk twee kanten op stond. Ik rende erheen, want ik was enthousiast over mijn idee. Bij bordje 23 draaide ik het pijlbordje eraf en... het bitje viel in de bosgrond. Verdorie. Bijna klaar en nu dit! Nu rustig blijven sprak ik mezelf toe. Je zult het vast vinden. Voorzichtig hurkte ik op de grond en begon blaadje voor blaadje te verplaatsen. Hmm.

Nieuw plan

20 Centimeter blaadjes zijn wel heel veel blaadjes tot ik op de grond was. Vijf centimeter verder opnieuw. Geen succes. En het was nu na achten. En na negenen ging het schemeren en rond 10 uur was het echt donker. Het was nu of nooit.

Ik had een nieuw plan nodig. Een nieuw bitje. Ik zocht in het doosje dat ik nog steeds bij me had. Geen succes. Toen keek ik onwillekeurig naar beneden en zag iets dat op een bitje leek. Ik hurkte, pakte het op. Het was een strootje. Op die plek had ik echter nog niet gezocht. Ik legde twee blaadjes opzij en... daar lag het bitje. Gelukkig deed ik het bitje in de schroevendraaier, draaide het bordje eraf. Het andere pijlbordje erop. Gelukt! Bordje 24 moest ook nog verhangen worden. Die losmaken lukte, erop zetten ook. Toen nog een pijl bij bordje 24, want daar ging de route naar links. Ik had geen pijl. Ik moest eigenlijk één van de twee pijlen van het bordje af zagen, maar ja, een zaag had ik niet bij me. Ik had mijn handen en op de grond lagen stenen. Ik keek goed naar het houten bordje. Er zat een klein spleetje in. Misschien zou het op het goede punt breken als ik het tegen een steen sloeg. Dat lukte! Eerst één stuk eraf, toen nog een tweede. Toen had ik een pijltje dat precies de juiste richting wees. Die bevestigde ik onder bordje 24 en toen was de route af! Blij en voldaan liep ik terug naar de tent, waar Marian inmiddels de pannenkoeken klaar had.

Aan tafel vertelde ik het spannende verhaal van de bitjes. De pannenkoeken waren heerlijk en zoet.

Tegenslag overwinnen

Vertrouwen in jezelf gaat over nog méér. Het gaat erover dat je vertrouwen hebt dat je er kunt zijn voor een ander, dat je tegenslagen kunt overwinnen, dat je iets kunt betekenen in de wereld, over hoe jij als mens in de wereld staat.

In het stuk uit de Kleine Johannes dat we lazen zien we mensen als onszelf, gezien door de ogen van een kind. In de Mattëus-lezing confronteert Jezus ons met onze zorgen over aardse dingen. Hij zegt ons te geloven dat het ons toekomt, als we de gerechtigheid nastreven van het koninkrijk Gods.

Dat is geen taal die we tegenwoordig verstaan. Ik heb in elk geval moeite om me voor te stellen wat er bedoeld wordt met het koninkrijk Gods en hoe dat in mijn leven gestalte zou moeten krijgen. En 'gerechtigheid' wat betekent dat dan? Is dat iedereen in zijn aard kennen en laten zijn? Elkaar bemoedigen en doen leven? Dat is wat ik wél versta.

Geloven in jezelf is geloven dat het ertoe doet dat je er bent. Dat het wat betekent dat ik hier nu sta en mijn inzichten vertel aan jou. Dat het wat betekent dat jij daar nu zit, op zondagochtend 2 augustus, in De Duif in Amsterdam. Jezelf niet kleiner maken dan je bent. Dat is wat Jezus bedoelde. Je kunt zoveel méér dan je bekreunen om kleren en eten. Het gaat om grootsere dingen.

Vertrouwen

En die grootsere dingen, die beginnen allemaal bij jezelf. Bij jou, in je binnenste. Daar moet je je vertrouwen laten groeien. En je niet uit het veld laten slaan door bitjes die niet passen. Want ook die hebben een betekenis, alleen had ik op dat moment moeite om dat te zien.

Grootsere dingen beginnen bij jou. Daar heb je ook anderen bij nodig. Volgende week spreekt Hans Ernens daarover. Voor nu rest ons vertrouwen uit te spreken namens de Eeuwige. In onszelf.

Moge het zo zijn.

Stilte gevolgd door muzikaal intermezzo

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in de Geest
van leven en liefde,
ver aan mij vooraf,
royaal aan mij vooruit,
maar ook in mij aanwezig.
Soms noem ik Hem God,
maar het liefste
noem ik Haar Schepper.

Ik geloof in mensen,
gedreven door de Geest,
die mij vóórleven
wat leven betekent
en wat liefde vermag.
Daarom geloof ik in Jezus
en in zoveel anderen
die leefden en leven zoals Hij.

Ik geloof in de Gemeenschap van de Geest:
mensen die samen zich oefenen
in recht doen en vrede stichten,
in breken en delen.
Ik geloof in het goede,
dat wij nu eens verbergen
dan weer openbaren.
En ik geloof dat het goede
het kwade zal overleven;
dat niet het laatste woord
zal zijn aan de dood,
maar aan het leven en de liefde.
Amen.

Intenties die werden opgeschreven in het groene boek

Footsteps

Rachel Koomen

*I follow my own footsteps
I know they will lead me to my place
walking in my footsteps
come and join me on my way
Just you and I
Just you and I
I don't know the destination
I don't know the reason why
Just follow me, my footsteps
Don't be shy*

*We will look for new directions
and forget who we've become
we will lose our old connections
now there's only time for one
Just you and I
Just you and I
we'll be satisfied
loving things money can't buy
Just follow my footsteps
Don't be shy - don't be shy*

*Just follow me
and take my hand
Just follow me*

*Don't know the destination
Don't know the reason
Just follow me my footsteps
don't be shy*

Tafelgebed

V. Eeuwige, wij zijn bijeen rond Uw tafel,
jonge mensen en oude mensen,
met een hart vol twijfels, met een hoofd vol zorgen.
Daarom gaan wij tot U, de erbarmende God.
Wij vieren de maaltijd,
niet uit gewoonte,
maar uit behoefte.
Een mens eet immers als hij honger heeft.

A: U voedt ons en daarvoor danken wij U.
Wij zijn gelukkig met al het goede
dat U ons toevertrouwt.
Help ons om met hart en ziel
over deze kostbaarheden te waken,
opdat wij het ongeschonden kunnen doorgeven.
Vergeef ons onze fouten en richt onze voeten.
Wij zijn elke dag onderweg
en ontmoeten elke dag nieuwe verrassingen.
Wij mensen weten de uitkomst niet.

V: Wij weten alleen dat wij de opdracht hebben
elke dag betere mensen te worden.
Mensen die U kunt liefhebben.
Mensen die het goede zoeken;
die hart hebben voor een ander.

A: Wij danken U,
omdat wij voorbeelden hebben.
Dat Gij ons een wijzer hebt gegeven
op de weg die leidt naar tevredenheid en geluk.
God, wil ons voorgaan, wij zullen U volgen.
Laat ons zien hoe de wereld kan worden
als wij elkaar de goede gaven bieden.

Wij danken U, God,
voor die ene mens, Jezus,
die alle dagen voorop liep,
zichzelf durfde geven.

V. Eeuwige, voel wat wij bedoelen.
Gij kent onze namen
en niet één van ons
is in Uw ogen een mindere of een meerdere.
Wij bidden U om de Geest van Uw Zoon,
in wie U ons hoop gaf, een goede geneesheer,
een schouder om tegen te huilen,
brood voor onderweg.

A. Dat heeft Jezus bewezen, die avond voor Zijn lijden,
toen Hij met Zijn leerlingen aan tafel ging.
Hij nam het brood in Zijn handen,
sloeg Zijn ogen op naar U, God en Hij dankte U.
Hij zegende het brood en brak het.
Hij gaf het aan Zijn leerlingen.
Hij gaf het zo aan ons met de woorden:
“Neem en eet.
Dit is Mijn lichaam, gebroken voor U.
Doe dit en denk aan Mij.”

Hierna nam Hij de beker in Zijn handen.
Hij dankte U opnieuw. Zegende de beker
en gaf hem aan Zijn leerlingen.
Hij gaf hem zo aan ons met de woorden:
“Dit is de beker van het Nieuwe Verbond.
Dit is Mijn bloed dat voor u wordt vergoten
tot vergeving van zonden.
Drink en doe dit tot Mijn gedachtenis.”

V: God, daarom staan wij hier om Uw tafel.
Wij denken aan Hem
en maken in stilte voor Hem
een plaats in ons hart.

Wij bidden U, God,
laat deze maaltijd ons helpen
om voor elkaar te zijn
wat Jezus is geweest voor ons allemaal.

Hij ging ons niet voorbij.
Hij leerde ons niet altijd aan onszelf te denken.
Om elkaar niet te laten staan met lege handen.
Om op weg naar U toe vrienden te worden.
Van dag tot dag komen wij vol vertrouwen tot U,
dankzij Uw Zoon, Jezus Messias.

Nodiging

Breken en delen van brood en wijn

Summertime

George Gershwin

*Summertime,
And the livin' is easy
Fish are jumpin'
And the cotton is high*

*Your daddy's rich
And your mamma's good lookin'*

*So hush little baby
Don't you cry*

*One of these mornings
You're going to rise up singing
Then you'll spread your wings
And you'll take to the sky*

*But till that morning
There's a'nothing can harm you
With daddy and mamma standing by*

Mededelingen

Onze Vader

Onze Vader die in de hemel zijt,
geef mij een plek op aarde waarvan de naam mij heilig is,
een koninkrijk dat mijn huis is,
een plek die mijn spelend kind ruimte wil geven
waar dan ook.
Geef mij een plek waar het koren groeit voor mijn brood,
waar de wind in de bomen en het vuur in huis
vergeving van alle schuld is,
zoals ook ik vergiffenis ben voor dat stukje aarde
dat zonder mij braak zou liggen,
een plek die mij niet in verzoeking leidt,
die mij verlost van angst.

Slotlied: Van grond en vuur

H.Oosterhuis/A.Oomen

Zegenbede

